

– jedna vteřina, dvě vteřiny, tři vteřiny – než mě klepne po zadku. Znamení, že z něj mám sakra slézt.

Aspoň to tak působí.

Kenův problém není chlad – ale naprostý nedostatek potřeby, touhy nebo schopnosti sdílet intimitu. Tyhle vlastnosti po pravdě řečeno udržují naše manželství ve stavu stability a bez dramát. A pak taky ještě skutečnost, že ten chlap nikdy neudělá *nic* špatně.

Kenneth Easton seče trávník, platí účty, dodržuje zákony, auto řídí opatrně, vynáší odpadky, zkrátka je typický *manžebot* – kyborg sestavený konkrétně k tomu, aby vydržel sedmdesát až osmdesát let manželství o síle vichřice. *Nikdy* jsem ho nepřistihla, že by pokoušel po jiné. Sakra, nikdy jsem ho nepřistihla dokonce ani při lži.

Ne, Kenův problém je ten, že jeho manželkou jsem já.

Než jsem poznala Kena, deničku, vyzkoušela jsem přinejmenším třiasmdesát procent krkolomných pozic z Kámasútry. Oholila jsem si většinu hlavy a opatřila jsem si piercingy do všech intimních částí těla dřív, než jsem směla chodit do kina na nepřístupné filmy. Volný čas jsem trávila připoutaná ke všemu možnému kluky, kteří měli dohromady víc tetování, než by se dalo napočítat na koncertu Guns N' Roses. Ken tomu jednoduše nemohl konkurovat.

Tak proč se tedy, ptáš se, taková malá punkerská coura jako já provdala za někoho tak ušněrovaného?

Právě kvůli *nim*. Kvůli tomu, jak mi vyskočí adrenalin a zorničky se rozšíří v rámci reakce bojuj-nebo-uteč pokaždé, když ucítím odporně nasládlé pižmo *Obsession for Men* od Calvina Kleina. Kvůli tomu, jak ve mně pohled na piercing v dolním rtu budí touhu začít zase kouřit. Kvůli tomu, jak se mi při pohledu

na paži potetovanou odshora až dolů chce stopnout autobus kapely na turné a nechat všechno, na čem jsem tak usilovně pracovala, ležet ve škarpě u silnice. Kvůli tomu, jak jsem měla nervy nadranc, když jsem Kena poznala, srdce mi mlelo z posledního a stabilita a jistota a zdravý rozum, které mi nabízel, působily na mou vyčerpanou, vyprahlou duši jako hojivý balzám.

Ti pokérování muži-děti z mé minulosti sice byli divocí milenci, ale nedokázali si udržet pind'oura v kalhotách, čistý trestní rejstřík ani peníze na bankovním účtu, a to ani za cenu vlastního života. Na druhé straně Ken byl prostě tak... bezpečný a odpovědný, tak bezproblémový. Nosil tenisky Nike a trička z Gapu. Měl vlastní dům. *Chodil běhat*. Jeho trestní rejstřík byl stejně čistý jako jeho pihovatá pleť. A navrch ke všemu vystudoval na vysoké škole... to budeš, deníčku, koukat... účetnictví.

Možná jsem se napravila trošku moc.

Nesmíš mě špatně chápat, miluju Kennetha Eastona jako blázen. Je to můj nejlepší přítel, otec mých dětí a po pravdě řečeno jsme spolu absurdně šťastní. Nebo aspoň já jsem šťastná. Jsem. Vážně. Člověk může brečet nudou, a současně být šťastný, ne? Říká se tomu slzy štěstí. Štěstí, nuda, přenáramná nuda, slzy. Ken je opak hédonika a kamenný ksicht, takže těžko říct, jak se cítí. Rozhodla jsem se ho považovat taky za šťastného. Ale buďme upřímní, Ken možná vlastně žádné pocity nemá.

Zato má hranatou bradu jako Captain America s nenápadným dolíčkem a permanentní slabé strniště vousů. A záviděníhodně vysedlé lícní kosti. A akvamarínové oči zastíněné řasami v barvě espressa a pískové hnědé vlasy, na temeni právě tak dlouhé, aby mu roztomile padaly do čela. Postavu má štíhlou a svalnatou.